

မျိုး

မိုးဖွဲ့တေးတစ်ပုဒ်

GRAPHIC DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း(၁)

“မေဖြူ....နန်းတို့ ဒီနေ့အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားရအောင်လား”

ခင်နန်းထွေးက မီးဖိုချောင်ထဲက ဖြူနှင်းသက်ကို ပြောလိုက်သဖြင့်
ဖြူနှင်းသက်က ပြုံးလိုက်ပြီး.....

“ဖြူ မချက်တတ်ဘူး နန်းရဲ့.... နန်းစားချင်ရင်
ဖြူသွားဝယ်ပေးမယ်လေ”

“မေဖြူမချက်တတ်ဘူးလား....ဆိုင်မှာသာ သွားစားရင် မချောင်ဘူး
မေဖြူရဲ့.... နန်းက တစ်ပွဲနဲ့ ဝမှာမှမဟုတ်တာ”

“တစ်ပွဲနဲ့ မဝရင် ဝသလောက် စားပေါ့ကွယ်”

“ဒီနားမှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုင် ကောင်းကောင်းရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့.....နည်းနည်းတော့ဝေးတယ်၊
လျှောက်နိုင်တယ်မဟုတ်လား....”

“မေဖြူရော မလိုက်ဘူးလား.....”

“ဖြူ မကြိုက်လို့....နေရာပြောပြလိုက်မယ်လေ...နော်”

“ဟုတ်.....”

“ဒီကနေ လမ်းထိပ်ထိလျှောက်လိုက်....လမ်းထိပ်ရောက်ရင်
ညာဘက်ကိုကွေ့ပြီး သုံးလမ်း ကျော်လောက်မှာရှိတယ်....သီတာအေးတို့ပြောတော့
စားကောင်းတယ်ဆိုလားပဲ...”

“အင်း....ဒါဆို ဘာမှာဦးမလဲ မမဖြူ.....”

“မမှာတော့ဘူး....ခဏနေရင် ဖြူအလုပ်သွားတော့မှာ အခန်းသော့ကို အောက်ထပ်မှာ ပေးခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်...သွားပြီ.....”

ဖြူနှင်းသက်ကိုတော့တာပြကာ ခင်နန်းထွေးအောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့၏။
။ ခင်နန်းထွေးနဲ့ဖြူနှင်း သက်ကို ခင်ခွဲပုံကတော့ အဆန်းကြီးမဟုတ်ပါ။
ခင်နန်းထွေးက နယ်ကမို့ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းတတ်ရန် အဆောင်ငှားနေသည်။
ဖြူနှင်းသက်ကတော့ မိဘများပြောင်းသွားကြသည့် မန္တလေး ကို မလိုက်တော့ဘဲ
အဆောင်ကနေ အလုပ်လုပ်ဖြစ်သည်။ အဆောင်မှာအတူနေရင်း နောက်ပိုင်းမှ
နှစ်ယောက်သား ကျောက်မြောင်းဘက်မှာ တိုက်ခန်းငှားနေဖြစ်ကြသည်။
ခင်နန်းထွေးက အဝေးသင် ကျောင်းတက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေသူ။ အခုလည်း
အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစားဖို့ ထီးတစ်ချောင်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေး ကို သွားနေလေသည်။
ဖြူနှင်းသက် လမ်းညွှန်သည့် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆိုင်က ခပ်သေးသေးရယ်။ ထိုင်
ခုံတစ်ခုံနဲ့တစ်ခုံက ပူးပူးကပ်ကပ်လေးမို့ ခင်နန်းထွေးတစ်ယောက်
နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ ခင်နန်းထွေး ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့်
ချမ်းငြိမ်းကိုကို မျိုးဇာက တံတောင်နှင့်တွက်ပြီး မျက်စ ပစ်ပြသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကို
တစ်ယောက်ခင်နန်းထွေးကို လှည့်ကြည့်ဖြစ်၏ ။ ခင်နန်းထွေးက သတိမထားမိ
ဘဲ.....

“အန်တီ.... အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲအကြော်နဲ့လောလောဆယ်
တစ်ပွဲအရင်ချ....နောက်မှနောက်တစ် ပွဲချနော်.....”

“တစ်ပွဲစာပဲရတော့မယ် ကလေးမ.....”

အန်တီကြီးက ချမ်းငြိမ်းကိုတို့ကိုကြည့်ပြီး ခင်နန်းထွေးကို
ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်နန်းထွေးက...

“ဘာလို့လဲ....ဟိုမှာ နှစ်ပွဲစာလောက်ကျန်သေးတဲ့ဥစ္စာ”

“ဒီက ကလေးတွေလည်း နောက်တစ်ပွဲမှာထားသေးလို့ပါ”

ခင်နန်းထွေးက ချမ်းငြိမ်းဘက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး

မျက်လုံးလှန်ကြည့်၏။ ချမ်းငြိမ်းကိုက လည်း မျက်လုံးပြန်ပြူးပြလိုက်ပြီး
လက်ကျန်ပွဲကို အမြန်ဆုံး လက်စသတ်ကာ.....

“အန်တီ နောက်တစ်ပွဲ.....မြန်မြန်ပေး.....”

“အေး.....အေး.....”

ချမ်းငြိမ်းကိုကိုကြည့်ပြီး ခင်နန်းထွေးတစ်ယောက်စိတ်ရှုပ်သွား၏။

အန်တီကြီး လှမ်းပေးသော အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်ကို

ခင်နန်းထွေးယူမည်အလုပ်ချမ်းငြိမ်းကိုက ဖျတ်ခနဲထကာ လှမ်းယူလိုက်၏။ နဂိုကမှ
နှစ်ပွဲမစားရလို့ ညစ်နေသည့် ခင်နန်းထွေးတစ်ယောက် ဦးဆုံးပန်းကန်ကို
မစားရသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကိုကို ပေါက်ကွဲသံစဉ်များဖြင့် နိဒါန်းပျိုးတော့၏။

“ဒီမှာ.....အဲဒါ ကျွန်မပန်းကန်...”

ခင်နန်းထွေး စကားကို ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက်

ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး ပန်းကန်ကို “မ”ကြည့်၏။ ပြီးမှ.....

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဘာကိစ္စပြောပြရမှာလဲ....ပြန်ပေး.....အဲဒါ ကျွန်မပန်းကန်”

“အေးလေ.....အဲဒါကြောင့်မေးနေတာပေါ့.....ဒီပန်းကန်မှာတော့
ဘာမှမရေးထားပါဘူး”

“ဘာ....အူကြောင်ကြောင်နဲ့...ကျွန်မ အရင်မှာလို့ ကျွန်မပန်းကန်လို့
ပြောတာပေါ့.....”

“ဒီဆိုင်ထဲ ဘယ်သူ့အရင်ရောက်သလဲဆိုတာ ဒီက
အန်တီတောင်သိတယ်.....ဘာအရင်မှာ တာလဲ.....နောက်မှလည်း
လာသေးတယ်”

“ဟွန်း”

ချမ်းငြိမ်းကိုကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ အန်တီကြီးလှမ်းပေးသော
နောက်ပန်းကန်ကို ခင်နန်းထွေးယူလိုက်၏။ ချမ်းငြိမ်းကို ကတော့
အေးအေးဆေးဆေးပင် မျိုးဇာနည်စကားပြောရင်း စား နေ၏။

“တကယ်ကွာ.....ခိုင်ရည်ပွင့်ကို ငါမှတ်တောင်မမှတ်မိဘူး။
အမယ်.....သူကချစ်သူတွေဘာ တွေ့ရလို့များ.....”

“ဒီမှာ.....ဒီမှာ.....”

“ဘာတုန်း.....”

ခင်နန်းထွေးက ကြားဖြတ်ကာ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကိုက
စကားစဖြတ်ပြီးလှည့်ကြည့်၏။

“ဟိုးရှေ့က င်ပြာရည်ပုလင်းလေး တစ်ချက်လောက်”

ခင်နန်းထွေးက မျိုးဇာဘေးမှ င်ပြာရည်ပုလင်းကို
လက်ညှိုးထိုးကာပြော၏။ ချမ်းငြိမ်းကိုက အလုပ်ရှုပ်လိုက်တာဟု စိတ်ထဲ
ညည်းရင်း င်ပြာရည်ပုလင်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပေးလိုက်သည်။ ကံဆိုးချင်၍
လားမသိ။ င်ပြာရည်ပုလင်း အဖုံးပွင့်ကာ ခင်နန်းထွေးပန်းကန်ထဲသို့ မှောက်ကုန်၏
။

“အမလေး....ကုန်ပါပြီ....”

“ဘာလဲဟ.....အလန့်တကြား.....”

ခင်နန်းထွေး အော်သံကြားမှ ချမ်းငြိမ်းကိုလည်း လှည့်ကြည့်ဖြစ်၏။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်က ငချိတ်ရောင် ထနေသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
ခင်နန်းထွေးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ရှင်...ရှင်...တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား....”

ခင်နန်းထွေးအော်သံကြောင့် ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော
လူများကလှည့်ကြည့်ကြသဖြင့်.....

“ဟေ့....တိုးတိုးပြော.....ငါကရှက်တတ်တယ်.....”

“ရှက်တတ်ပေလို့ပဲ....ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးကို
ဦးစားပေးမယ်မရှိဘူး”

“ဟ.....ယောက်ျားဖြစ်တိုင်း ဦးစားပေးစရာလား၊
နှာဘူးမဟုတ်ဘူးကွ.....”

“နှာဘူးမဟုတ်ရင် ဂန့်ဒူးလား..အဲဒါပဲဖြစ်မယ်။ တော်ပြီမစားတော့ဘူး
အန်တီဘယ်လောက် လဲ.....”

“၃၀၀ သမီး.....”

“ငါ့ဘာသာ ဂန့်ဒူးမကလို့ ဆာဒူးကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ.....”

“မဆိုင်ဘူး.....မဆိုင်ဘူး.....ဘာမှကိုမဆိုင်ဘူး ကိုဂန့်ဒူး”

“ဟေ့.....ဟေ့.....နာမည်လာမဖျက်နဲ့ မပုသေး...”

“ဘာ..မပုသေးလဲ.....ပုလည်းမပုဘူး။ သေးလည်းမသေးဘူး”

“ဒါဆိုအရှည်ကြီးပဲဖြစ်ရမယ်.....”

“ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ.....”

“မဆိုင်ဘူး....ဘာမှကိုမဆိုင်တာ ဒေါ်အရှည်ကြီး.....”

“တောက်.....”

ခင်နန်းထွေးတစ်ယောက် တောက်ခေါက်ကာ ထွက်သွားသဖြင့်
အန်တီကြီးက.....

“သမီးနှစ်ရာယူသွားဦးလေ....ငါးရာတန်ပေးထားတာ”

“ဟိုလူ ဂန်ခူးကိုပေးလိုက် အန်တီ.....ဒီမှာ အဲဒီ နှစ်ရာနဲ့
မုန့်ဟင်းခါးပါ စားသွားဦး....သွားပြီ”

“အမလေး....ပိုက်ဆံနှစ်ရာများ အခုနေငါးဆယ်လာပေးတောင်
ဆေးလိပ်ဝယ်သောက် လိုက်ဦးမှာ.....ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်အရှည်ကြီး...”

“သောက်.....သောက်.....သေအောင်သောက်”

“စိတ်ပူပေးလို့ ကျေးဇူးပဲ.....နောက်လမ်းကြိုမှ
အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပြန်ဝယ်ကျွေးမယ်သိ လား.....”

ခင်နန်းထွေးတစ်ယောက် မျက်စောင်းခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကို
ခိုင်းခနဲထိုးပြီး ဆတ်ကော့ဆတ် ကော့နှင့်ထွက်သွားမှမျိုးဇာက.....

“မင်းကလည်း ဟုတ်လည်းဟုတ်တာပဲ.....
မိန်းကလေးနဲ့ပြိုင်ပြီး.....”

“အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့
ရင်ဘောင်တန်းနေနိုင်ပါပြီကွာ...စိတ်မ ပူစမ်းပါနဲ့.....သနားမယ့်သနား ငါ့ကိုပဲသနား
လူကြားထဲမှာ ရန်တွေ့ခံရတာ”

ချမ်းငြိမ်းကိုက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး
ပိုက်ဆံရှင်းကာ ထွက်လာလိုက်၏။ နောက်မှ မျိုးဇာက.....

“မင်း....ဖြူနှင်းသက်လို့ပြောမှ ငါသတိသွားရတယ်.....တလောက
ငါလည်းတွေ့မိလိုက် သလိုပဲ....အဝေးကတွေ့လိုက်တာပါ။ သေချာတော့မသိဘူး”

“မင်းက ဘယ်နားမှာတွေ့တာလဲ....ငါက ကြက်၊

ဘဲဈေးနားမှာတွေ့မိတာ”

“ငါက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေရင်းတွေ့တာ”

“ဒါဆို သူတို့ဒီနားတဝိုက်မှာပဲနေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့.....”

“ဟုတ်မှာပေါ့မလုပ်နဲ့....ငါ့ကိုစုံစမ်းပေး.....”

“ဘယ်လိုစုံစမ်းပေးရမှာလဲ”

“ရှာပေးလေကွာ”

“အေးလေ.....ငါကဘယ်လိုရှာရမှာလဲ။ ဘာလဲ...သတင်းစာထဲမှာ
လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်ပြီး ရှာရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
လက်ကမ်းစာရွက်ဝေတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဓာတ်တိုင်မှာ စာရွက်ကပ်ပြီးတော့ပဲဖြစ်
ဖြစ်.....”

“ဟေ့ကောင်....တော်တော့.....ငါ့ဟာငါပဲ ရအောင်ရှာမယ်.....”

“အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် ပြီးနေပြီဟာကို.....”

ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက် ဖြူနှင်းသက်ကိုဖွင့်ပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်မှာ
သုံးရာသီမက ကျောင်း သားပြီးသွား၍ လူချင်းကွဲကွာသွားခဲ့သည်။
လုံးဝ....လုံးဝဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့။

တွေ့ခွင့်မကြုံ ဆုံခွင့်မရတော့သည်မှာ ကြာတော့လည်း
မျှော်လင့်ချက်တို့အိပ်မက်ပမာရှိလာ ကာမှ ရောင်ခြည်သစ်တို့ သန်းလာခဲ့ပြန်သည်။

ထိုနေ့က.....

အခန်း(၂)

ချမ်းငြိမ်းကို တစ်ယောက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ခံသွားသဖြင့်
ပိုက်ဆံမရှိတာနှင့် အတော်ပဲဖြစ်သွား၏။ ဦးငြိမ်းမောင်မောင်က တော့
အခုထက်ထိပဲ မသိရှာသေးဘူး။ အခန်းထဲ အောင်းနေပြီး သီချင်းနားထောင်နေတုန်း
တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်ရ၏။

“ဒေါက်...ဒေါက်....”

“ဘယ်သူလဲ....”

“မင်းအဖေ...မင်းအဖေ...”

“ဘာကိစ္စလဲ ဖေဖေ....”

“မင်းဖုန်းလာနေတယ်....မျိုးဇာတဲ့....”

“လာပြီဖေဖေ....”

ချမ်းငြိမ်းကို သီချင်းကိုပိတ်လိုက်ပြီးအောက်ထပ်သို့ဆင်းလာလိုက်၏။
ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဦးငြိမ်းမောင်မောင်
တစ်ယောက်သတင်းစာဖတ်ရန်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကို မသိမသာ အကဲ
ခတ်ရင်း ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲလို မျိုးဇာ....”

“ချမ်းငြိမ်း....”

“အေး...ပြော.....”

“အေး...ပြော....လုပ်မနေနဲ့ ဆယ်နာရီကျရင် ၃၆လမ်းက Moon မှာ ငါတို့အဖွဲ့တွေ ချိန်းထားတာ မင်းလာခဲ့”

“အမ်...ဘယ်တုန်းက ချိန်းလိုက်တာလဲ”

“အခုပဲလေ....”

“ဟေ့ကောင် မျိုးဇာ...”

မင်းဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်နေတာလဲ....ဘယ်သူတွေကို ချိန်းပြီးပြီလဲ.....”

“အကုန်လုံးပဲ....အားလုံးလာကြမှာ အခုရှစ်နာရီခွဲတော့မယ်... ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ပြီး Moon ကို လိုက်လာခဲ့၊ ဖြူနှင်းသက်ပါ ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ခိုင်ရည်ပွင့်ကပြောထားတာနော်”

“ဟင်....ဖြူနှင်း....ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သူကသိတယ်ပေါ့... ကြည့်စမ်း...ခွေးမလေး... ငါ့မှာတော့ တစ်ပိုင်းသေတော့မယ် နေရာလေးတောင် မပြောလိုက်ဘူး”

“သူလည်း ဟိုတလောကမှ သိတာလို့ပြောတာပဲ”

“အေးပါ....လောလောဆယ်...ငါ့မှာ....”

ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက် ဦးငြိမ်းမောင်မောင်ကို လှမ်းချက်လိုက်ပြီး....

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ.....”

“ပိုက်ဆံလား...မပူနဲ့ ငါရှင်းပေးမယ်....မင်းဆီမှာ နှစ်ရာရှိရင်ပဲရပြီ... ကားစီးလာခဲ့....”

ချမ်းငြိမ်းကိုဖုန်းချလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ပြေးကာ စားပွဲအံဆွဲကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အံဆွဲထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ရာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်တို့အလုံးလိုက်ကျသွား၏ ။ ဒေါ်သူဇာဦးကလည်း ဈေးသွားနေသဖြင့် ပိုက်ဆံတောင်းလို့ရမည်မထင်။ နောက်ဆုံးတော့ ငြိမ်းသူဇာကျူရှင်ထိလိုက်ပြီး

ပိုက်ဆံချေးရန် ကြိုလိုက်၏။ ခပ်တည်တည်ဖြင့်ရေမိုးချိုးကာ နှစ်ရာခရီးကို တစ်ရာပေးရင်း စီးလာ၏။ ချမ်းငြိမ်းကိုအတွက် ကံကောင်းချင်တော့ ငြိမ်းသူဇာတို့ ကျူရှင်လမ်းထိပ်တွင် ငြိမ်းသူဇာ နှင့်သွားဆုံ၏။

“ကိုကို ဘာလာလုပ်တာလဲ....”

ငြိမ်းသူဇာက လက်ထဲမှအာလူးကြော်ထုပ်များနှင့်မေးသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကို ပြုံးလိုက်ပြီး အာ လူးကြော်တစ်ထုပ်ယူကာ ဖောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ....

“နင့်ဆီက ပိုက်ဆံလာချေးတာ....”

“ဟမ်....”

ငြိမ်းသူဇာကဘေးမှ ခင်နန်းထွေးကို ကြည့်နေသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကိုလည်း ခင်နန်းထွေးကို ကြည့်မိ၏။ ထိုတော့မှ....

“ဪ.... ဒေါ်အရှည်ကြီးပဲ....”

“ဘာ...ဒေါ်အရှည်ကြီးလဲ ကိုဂန်ခူး...”

ငြိမ်းသူဇာခမျာ ချမ်းငြိမ်းကို ကြည့်လိုက် ခင်နန်းထွေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် ခေါင်းကုတ်နေ၏။ ခဏနေမှ ချမ်းငြိမ်းကိုက....

“ကဲ... အဲဒါ အသာထားစမ်းပါ။ ငါ့ကို နှစ်ထောင်လောက် ချေး... သွားစရာရှိလို့....”

“ကိုကို ပိုက်ဆံတွေရော.....”

“ကုန်ပြီ....ငါပြန်ပေးမှာပါ...မျိုးဇာတို့နဲ့ချိန်းထားလို့”

“ကိုကိုမျိုးဇာတို့နဲ့ ချိန်းထားတာလား....အဟီး....ညီမလေးတောင် လိုက်ချင်လာပြီ....”

“ငါထုထည့်လိုက်....ပေးစမ်းပါ...”

“ပြန်ပေးနော်”

“အေးပါ”

ငြိမ်းသူဇာက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး....

“ကိုကိုမျိုးဇာကို အိမ်အလည်ခေါ်ခဲ့ဦးနော်”

“သွားပြီ...”

ချမ်းငြိမ်းကို ထွက်သွားမှ ခင်နန်းထွေးတစ်ယောက်

ငြိမ်းသူဇာကိုကြည့်ပြီး....

“ငြိမ်း...ကိုကိုမျိုးဇာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...”

“ငြိမ်းကိုကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ....ဒါနဲ့ ကိုကိုနဲ့ နန်းနဲ့က သိနေတာလား”

“အဲလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့....ပြောပါဦး...ကိုကိုမျိုးဇာဆိုတဲ့ လူကို

ငြိမ်းကချစ်နေတာလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး နန်းရယ်... စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရုံပါ...သူ့နာမည်အရင်းက မျိုးဇာပဲ...ချော လည်းချောတယ်...သဘောလည်းကောင်းတယ်....”

“အဲဒီ လူက အသားဖြူဖြူ

ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်လေးနဲ့မဟုတ်လား”

“ဟင်....နန်းက သိနေတာလား”

“တစ်နေ့က မြင်ဖူးတာပါ...သူနဲ့တော့ စကားမများပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်းကိုကိုနဲ့တော့ စကားများလာတယ်ပေါ့”

“အင်း....”

“ကိုကိုက အဲလိုပဲ

ဘုဆတ်ဆတ်နဲ့....သူကြိုက်နေတဲ့အစ်မကြီးရှေ့ဆိုရင်တော့ ကုတ်နေ တာပဲ....”

“သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်ပေါ့.....”

“မရှိသေးပါဘူး။ တစ်ဖတ်သတ်ပေါ့....ကိုကိုနာမည်က ချမ်းငြိမ်းကိုလို့ခေါ်တယ်...ကိုကိုက စိတ်ထားကောင်းပါတယ်နန်းရဲ့”

“အဲဒါတော့ မပေါင်းကြည့်သေးတော့ နန်းက တယ်လိုလုပ်သိမှာလဲလို့....”

“နောက်နေ့ကျမှ သေသေချာချာ မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်”

“နေပါစေတော့....နန်းနဲ့မှမတည့်ဘဲ....”

“ကိုကိုက စိတ်ထားကောင်းပါတယ်ဆိုမှ....”

“အင်းပါ....လာ ကျူရှင်ချိန်နောက်ကျနေပြီ....”

ခင်နန်းထွေးက နာရီကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် ငြိမ်းသူဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ကျူရှင်လမ်းထဲသို့ဝင်လိုက်၏ ။ ချမ်းငြိမ်းကို တစ်ယောက်လည်း ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ကို ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲထိုးထည့်ပြီး ကားမှတ်တိုင်သို့လျှောက်လာခဲ့၏ ။

၃၆လမ်းမှ Moon Bakery ဆိုင်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်၏ ။ ဝင်ဝင်ချင်း ဒါန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသော ခိုင်ရည်ပွင့်နှင့်ဖြူနှင်းသက်ကို တွေ့လိုက် သဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏ ။ ခိုင်ရည်ပွင့်က....

“ချမ်းငြိမ်း Only One ပဲလား မျိုးဇာရော....”

“သူတနဲ့လာမှာပေါ့....ငါက တစ်ယောက်ထဲထွက်လာတာ ချမ်းငြိမ်းကိုက ဖြူနှင်းသက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးရမလို ရယ်ရမလိုဖြစ်သွား၏ ။ ခိုင်ရည်ပွင့်က....”

“ဘာသောက်မလဲ ငါဝယ်တိုက်မယ်....”

“စတော်ဘယ်ရီမစ်ရှိတ် သောက်ချင်တယ်”

“အေး....ထိုင်နှင့်ကြဦး...”

ခိုင်ရည်ပွင့်ထသွားသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကိုနှင့်ဖြူနှင်းသက်တို့ ငူငူကြီး ကျန်နေခဲ့၏။ ။ ဖြူနှင်းသက် ကိုကြည့်ရင်း....

“ဖြူနှင်း...အခုဘယ်မှာနေနေတာလဲ....”

“ကျောက်မြောင်းမှာ တိုက်ခန်းငှားနေတယ်”

“ဖြူနှင်း အဖေနဲ့အမေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဖေဖေတို့က မန္တလေးမှာလေ....”

“ဒါဆိုဖြူနှင်းတစ်ယောက်ထဲနေတာလား...အန္တရာယ်ရှိ....”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူနေတာပါ”

“ဪ...ကိုယ်ကတော့ အရင်အိမ်မှာပဲ....”

“ဂျာနယ်တိုက်မှာ လုပ်သေးတယ်ဆို....”

“ဘယ်လိုသိလဲ.....”

“ခိုင်ရည်ပြောတာ....ခုနလည်းပြောတယ်။ ချမ်းငြိမ်းကို အလုပ်ကထွက်လိုက်လို့ အားနေပြီ တဲ့....”

“ဟုတ်တယ်....ဖြူနှင်းရော ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်နေလဲ”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ”

“ဖြူနှင်းအိမ်က အဲဒီ အလုပ်လုပ်နေမှန်းသိလား”

“မသိဘူး....ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတွေတက်ဦးမယ်ဆိုပြီးနေခဲ့တာ”

ထိုအချိန်တွင် မျိုးဇာနှင့်သုတတို့ ရောက်လာကြ၏။ ခိုင်ရည်ပွင့်က အအေးခွက်နှင့်မုန့်ပန်း ကန်ကိုင်ကာ ချမ်းငြိမ်းကိုရှေ့ ချပေးလိုက်သဖြင့် မျိုးဇာက....

“ဟခိုင်ရည်ပွင့် နင် ဒီမှာဝိတ်တာလုပ်နေတာလား”

“သေနာ....ငါက ဘာလို့ဝိတ်တာလုပ်ရမှာလဲ နင်ပဲလုပ်”

ခိုင်ရည်ပွင့်က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် သုတက....

“နင်ကလည်းဟာ ရှက်မနေစမ်းပါနဲ့....ဝိတ်တာလုပ်ရင် လုပ်တယ်ပေါ့....ခင်စုမွန်တောင် ဟိုတလောက ကားဂိတ်မှာ ဂျာနယ်လိုက်ရောင်းနေသေးတာပဲ”

“ဘာရယ်....ဟုတ်ပဲနဲ့....”

“တကယ်ပါဆို....”

ထိုစဉ် ခင်စုမွန်တစ်ယောက်သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုင်ကာ ဝင်လာ သဖြင့်သုတက....

“တွေ့လား...ဂျာနယ်ရောင်းရင်း ပြေးလာပုံရတယ်”

ခင်စုမွန်က.....

“နောက်ကျသွားတယ်ဟာ....ကားကျပ်နေလို့....”

“ဘာကားကျပ်တာလဲ....ဂျာနယ်ရောင်းနေရလို့ မအားဘူးပြော....”

မျိုးဇာကပြောလိုက်သဖြင့် ခိုင်ရည်ပွင့်က ခင်စုမွန်ကိုကြည့်ရင်းပြော၏။

“ခင်စု....နင်ဂျာနယ်ရောင်းနေတယ်ဆို....”

“ဟမ်....”

“မဟမ်နဲ့...တစ်နေ့က နင့်ကိုငါပန်းဆိုးတန်းမှတ်တိုင်မှာ ဂျာနယ်ကိုင်ပြီး

ရပ်နေတာတွေ့ တယ်....”

ခင်စုမွန်က သုတကို ဂျာနယ်နှင့်လှမ်းရိုက်လိုက်ပြီး....

“သေနာလေး....ဂျာနယ်ကိုင်ပြီး ရပ်နေတာနဲ့ပဲ ငါက
ဂျာနယ်လိုက်ရောင်းစရာလား။ ဖေကြီး ဖတ်ဖို့ ဝယ်သွားတာဟဲ့”

“မသိပါဘူး....နင်ဂျာနယ်လိုက်ရောင်းနေတယ်အောက်မေ့လို့...
နင်ပုံကလည်း တူပါတယ် ဟာ....”

သုတက ခင်စုမွန်ကို နောက်နေသဖြင့် ခဏနေမှ အအေးသွားမှာဖြစ်၏ ။
မျိုးဇာက....

“ဟဲ့ဖြူနှင်းသက်...ငြိမ်လှချည်လား၊
စကားလေးဘာလေးလည်းပြောပါဦး...နင့်အသံချည်း ပဲ....”

မျိုးဇာက နောက်နေသည်ကို မဆီမဆိုင် ချမ်းငြိမ်းကိုက
ရှက်ပြီးပြီးနေသဖြင့် မျိုးဇာက ကြည့်ပြီး....

“မင်းက ဘာပြီးတာလဲ....နင်တို့နှစ်ယောက်ကလေ
ကျောင်းတုန်းကအတိုင်းပဲ...ဘာမှမ ပြောင်းလဲဘူး၊ ပြောင်းလဲသွားတာက
ငါတို့လေးယောက်ပဲ....”

မျိုးဇာက ချမ်းငြိမ်းကို၏ အအေးကို တစ်ငုံသောက်ပြီးပြောလိုက်သဖြင့်
ချမ်းငြိမ်းကိုတစ် ယောက် ဖြူနှင်းသက်ကို ကြည့်ကာ ကျောင်းသားဘဝကို
ပြန်မြင်ယောင်မိလာသည်။

လမ်းထိပ်တွင် ယောင်ပေပေနှင့်ရပ်နေသောချမ်းငြိမ်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ

ဖြူနှင်းသက်က တွေ့ပုံရ၏။ တစ်ဘက်လမ်းသို့ ကူသွားသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကိုကပါ
လိုက်ကူးပြီး ဖြူနှင်းသက်အနားသို့ ကပ်လာ၏။ ဖြူနှင်းသက်က ချမ်းငြိမ်းကိုကို
မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ....

“ချမ်းငြိမ်းကို....နင်ဟိုဘက်လမ်းကို ပြန်ကူး...”

“ဘာ...ဘာလို့လဲ ဟင်...”

“ဖေဖေ အိမ်ပေါ်ထပ်ကနေ ကြည့်နေတယ်....”

“ဟင်...ဟုတ်လား...”

ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက် နောက်သို့လည်ပြန်ကာကြည့်လိုက်ရာ
အိမ်ပေါ်ထပ် ဝရံတာမှ ခါးထောက်ရပ်နေသော ဦးခင်မောင်ရင်ကို
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုတော့မှ.....

“ငါ.....ငါသွားတော့မယ်နော်....”

“နေဦး.....”

ဖြူနှင်းသက်က နေဦးဟုဆိုကာ လွယ်အိတ်ထဲမှ
စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်ကာ...

“ရော....ဒီစာအုပ်ယူသွား ကျောင်းရောက်မှ ငါပြန်ယူမယ်”

“အေး....အေး....”

ဖြူနှင်းသက်က ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားသဖြင့်
ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက် ဘာအုပ်ကိုင်ကာ ကျန်ခဲ့၏။
ဖြူနှင်းသက်ပေးတဲ့စာအုပ်ကလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပေးမှန်း ချမ်းငြိမ်းကိုမသိ။
စာအုပ် ကို အဆုံးထိလှန်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရသဖြင့်
ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ခေါင်း ကုတ်နေမိ၏။ ကျောင်းရှေ့ ကန်တင်းထဲတွင်
ဖြူနှင်းသက်ရှိလိမ့်မည်အထင်နှင့် ဝင်လိုက်သော်လည်း မျိုးဇာနှင့်

သုတတိုနှစ်ယောက်သာ ထိုင်နေသဖြင့် ခုံဆွဲထိုင်လိုက်ပြီး စာအုပ် ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ မျိုးဇာက စာအုပ်ကိုယူလိုက်ပြီး လှန်ကြည့် ရင်း ပြော၏။

"ဒါ...ဘယ်သူစာအုပ်လဲလက်ရေးကတော့ ဖြူနှင်းသက် လက်ရေးပဲ... သူစာအုပ်လား...."

"ဟုတ်တယ်....."

"သူစာအုပ်ကဘာလို့မင်းဆီရောက်နေတာလဲမင်းယူလာတာလား...."

"ဘယ်ကသာ....သူပေးလိုက်တာ၊

ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပေးတာလို့ထင်လဲဟင်...."

ချမ်းငြိမ်းကိုစကားကိုသုတကမေးစေ့ပွတ်ရင်းပြော၏။

"ရည်းစားစာရေးခိုင်းတဲ့သဘောလား...."

"အာ...ဖြူနှင်းကအဲလိုလူစားမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊

သူ့အဖေကြီးရပ်ကြည့်နေတာနဲ့ ငါ့ကိုနေဦးဆိုပြီးအဲဒီ စာအုပ်ပေးလိုက်တာ"

ဒီတော့မှ မျိုးဇာကချမ်းငြိမ်းကိုခေါင်းကိုစာအုပ်နှင့်လှမ်းရိုက်လိုက်ပြီး...

"အဲသလောက်တောင်

တုံးရသလားချမ်းငြိမ်းရာ....သူ့အဖေကြီးကမင်းကိုမကြည်ဘူး။ သူ့သမီးနားကပ်ရင် သူ့အဆူခံရမှာစိုးလို့ မင်းကစာအုပ်လိုက်ငှားတာပါဆိုပြီးအကြောင်းပြချက် လုပ်လိုက်တာ...ဒီစာအုပ်ကိုပြန်ယူမယ်လို့ပြောတယ်မဟုတ်လား"

"အေး...."

"အဲဒါပဲပေါ့....ခဏနေလာလိမ့်မယ်၊

ဟော....ပြောရင်းနဲ့တောင်လာနေပြီ...သေခဲဦးမယ်"

မျိုးဇာကအပြင်ဘက်သို့ မျက်စပစ်ပြလိုက်သဖြင့်

ချမ်းငြိမ်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဖြူနှင်းသက်က ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး သုတဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ....

"ခိုင်ရည်နဲ့ ခင်စုရော....."

"မသိသေးဘူးလေ.... မလာသေးတာနေမှာပေါ့"

မျိုးဇာကဖြေလိုက်ပြီးသူ့လက်ထဲမှစာအုပ်ကို

ဖြူနှင်းသက်ကိုလှမ်းပေးရင်းပြော၏။

"မမတို့ကတော့ အရှောင်အတိမ်းသိပ်ကောင်းတယ်နော်၊

ရှောင်လင်ကျောင်းထွက်လားမသိဘူး"

"ဘာကိုလဲ မျိုးဇာရဲ့....."

"နင် ဒီကောင့်ကိုဒီစာအုပ်ပေးတာလေ....အဲဒါနင် အကောခံရမှာစိုးလို့

မဟုတ်လား..."

"ငါ့ကိုဆူတာကအကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုဖေဖေက

ကြည်တာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်ထွက် လာပြီးရန်လုပ်နေမှာစိုးလို့ စာအုပ်ငှားတဲ့

ဒီဇိုင်းထွင်လိုက်တာ...."

"စိုးရိမ်တယ်ပေါ့....ဟဲဟဲ...."

သုတက ဝင်နောက်နေသဖြင့် ဖြူနှင်းသက်ရောချမ်းငြိမ်းကိုပါ ရှက်ပြီး

ပြီးနေကြ၏။ ခဏအ ကြာ ဖြူနှင်းသက်တစ်ယောက်စာအုပ်ပြန်ယူပြီးကန်တင်းထဲမှ ထွက်သွား၏။ မျိုးဇာက.....

"ချမ်းငြိမ်းဖွင့်ပြောရင်လည်းပြောတာမဟုတ်ဘူးအေးတိအေးစက်နဲ့ ice

လုပ်နေတယ်"

"ငါ့ဘယ်ကစပြောရမလဲမသိလို့..."

"အေး....ကောင်းတယ်....ဒီမှာမင်းဆရာတစ်ယောက်လုံးရှိနေတဲ့ဥစ္စာ"

မျိုးဇာကသူ့ကိုယ်သူမြှောက်ကာပြောနေသဖြင့် သုတက

"ဒီကောင့်ကိုဆရာတင်ရင် ချမ်းငြိမ်းမင်းတော့

အဂုဏ်မာလလိုဆရာတင်မှားတော့မယ်ထင် တယ်"

"ဘာတွေလာပြောနေတာလဲခွေးသားရဲဆရာကိုဆရာမလုပ်နဲ့
သေသွားမယ်...ဒီမှာချမ်းငြိမ်းငါပြောသလိုပဲလုပ် ငါလုပ်သလိုမလုပ်ရင်
မင်းဒီပွဲသိမ်းတယ်...ဘယ်လိုလဲ...ဖြူနှင်းသက်ကိုမလိုချင်ဘူးလား"

"ဘာလဲ မင်းကပွဲစားလား...ဖြူနှင်းသက်ရဲ့ပွဲစားလား"

သုတက မျိုးဇာကို မျက်လုံးပြူးရင်း ပြောနေသဖြင့် မျိုးဇာက
သုတနဖူးကို လက်နှင့် တောက်ကာ ပြော၏။

"မင်းက ရှေးခေတ်မှာ ကျန်နေခဲ့ပြီ....အဲဒါ
မြားနတ်မောင်လို့ခေါ်တယ်....ဘာပွဲစား လဲ...စကားပြောတာကိုကွာ အဲဒါကြောင့်
မင်းရည်းစားမရတာ"

"ဟွန့်....အေးပေါ့...မင်းကရှိနေတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့
ငါရည်းစားရတဲ့နေ့မှတွေ့မယ်..."

"ဟားဟား...မင်းရည်းစားရမယ့်နေ့ကို ဒီကမျိုးဇာကို တုတ်ကောက်နဲ့
စောင့်နေဦးမှာ"

မျိုးဇာက သုတကို အနိုင်နှင့်ပိုင်းပြီးပြောသဖြင့် သုတတစ်ယောက်
ဒေါသပုန်ထသွား၏။ ချမ်းငြိမ်းကိုက...

"မင်းတို့ကိစ္စကို ထားစမ်းပါဦး.... ငါဖြူနှင်းကိုတော့ ပိုင်ချင်တယ်။
ဒါပေမဲ့....ဖြူနှင်းက ငါ့ကိုဆို လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး"

ချမ်းငြိမ်းကို စကားကို မျိုးဇာက စဉ်းစားနေပြီးမှ ပြော၏။

“မင်းကို လက်ခံရအောင် မင်းမှာဘာမျိုးယွင်းချက်ရှိလို့လဲ ဒါမှမဟုတ်... သူ့မှာချစ်ရမယ့်လူ တွေ ဘာတွေရှိနေလို့လား... အဲလိုတော့ ပြောသံမကြားမိပါဘူး”

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ ဖြူနှင်းက သူ့အဖေပြဿနာကြောင့် ငါ့ကိုလက်မခံနိုင်တာဖြစ်မယ်”

“အဲဒါဆိုလဲကွာ...သူ့သမီးလိုချင်ရင် သူ့အဖေကို အကြိုက်လိုက်ဆောင်လိုက်ပေါ့ကွ...”

သုတစကားကို မျိုးဇာက ခေါင်းညိတ်ကာ ထောက်ခံနေသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက် မျက်ခုံးခပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွား၏။ အခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုးပုံစံနှင့် ဖြူနှင်းသက် အဖေကြီးကို ဆက်ဆံရမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် အခြောက်ကြီးလားဟု ထင်မိ၏။ သို့သော်လည်း အချစ်ထက် အရေးကြီးသည့်အရာကား အချစ်ထက်အရေးမကြီးသေးဘူးဟု ထင်မိတဲ့အချိန်....

ထိုနေ့ညနေက ဦးခင်မောင်ရင် တစ်ယောက်ထမင်းစားပြီးချိန် လမ်းထွက်လျှောက်ပုံရ၏။

သွားကြားထိုးတံကထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ချမ်းငြိမ်းကိုကြည့်နေတုန်း ဦးခင်မောင်ရင် ဝင်လာ၏။ ချမ်းငြိမ်းကိုနှင့်အတူ ထိုင်နေသော ဦးဟန်မင်းက....

“ကိုခင်မောင်ရင်...လာဗျာ.....ဒီမှာထိုင်...ဘာသောက်မလဲ”

ဆိုပြီး လောကွတ်ပြုလိုက်သဖြင့် ဦးခင်မောင်ရင် တစ်ယောက်ချမ်းငြိမ်းကိုကို ပြူးကြည့်ရင်း ထိုင်ရကောင်းနိုးနိုး၊ မထိုင်ရကောင်းနိုးနိုးနဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဦးဟန်မင်းက ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌဆိုတော့ လူမှုရေးအရတော့ ထိုင်ဦးမှဆိုတဲ့အထာနှင့် ဦးဟန်မင်းဘေးမှာ ခုံဆွဲထိုင် ပြီး ရေနွေးကြမ်းငဲ့ရင်း....

“ထမင်းစားပြီးကတည်းက အစာမကြေမှာစိုးလို့ လမ်းထွက်လျှောက်တာ

ကိုဟန်မင်းရေ...”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ...လမ်းကတော့ လျှောက်ရမယ်။ ကျုပ်ဆိုလည်း မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်နေကြမို့လားမသိဘူး....မလျှောက်ရရင် ခြေထောက်ကပဲ တိုဝင်သွားသလိုလို၊ ခါးက ပဲနာလာသလိုလိုနဲ့....”

ဦးခင်မောင်ရင်က ရေနွေးကြမ်းမှုတ်ရင်း ချမ်းငြိမ်းကိုကို လှမ်းချက်နေသေးသည်။ ချမ်းငြိမ်း ကိုကလည်း မျိုးဇာတို့စကားကို သွားသတိရပြီး....

“ဟဲဟဲ...ဦး...မံမံစားပြီးပြီလား”

ချမ်းငြိမ်းကို အမေးကို ဦးခင်မောင်ရင်တစ်ယောက်ဖြေရမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ ထမင်းစားပြီးပြီလား မေးလည်း ရနေတဲ့ဟာကို မံမံစားပြီးပြီလားဆိုတော့ “အေး...စားပြီးပြီ”လို့ပြန်ဖြေလိုက်ရင် မံမံစားတဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တာ။ “မစားရသေးဘူးကွ”လို့ပြော ပြန်ရင်လည်း ခုနကပဲ ထမင်းစားပြီးလို့ လမ်းထွက်လျှောက်တာလို့ စကားကခံထားပြီးသား။ အဲဒီ တော့.... အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ် ခေါင်းကြီးသာ ညိတ်ပြလိုက်ရရှာသည်။

အခုမှ တကယ်အစာမကြေနေတဲ့ ပုံကြီးနှင့်၊ ဦးဟန်မင်းက အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းသည့်အ နေဖြင့်....

“ဒါနဲ့ အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေရဲ့လားဗျ”

“ပြေတယ် ကိုဟန်မင်း”

ဒီတော့မှ ဦးခင်မောင်ရင် ရုပ်ကြီးက နဂိုအရောင်ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ချမ်းငြိမ်းကိုကလည်း အရိပ်အကဲ နားမလည်သူပီသစွာ။

“ဒါဆို....ဦး....ကျွန်တော်ပစ္စည်းတစ်ခုအော်ဒါမှာချင်လို့ ရမလား၊ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကိုပေးဖို့စာကြည့်စားပွဲ

အော်ဒါလေးလုပ်ပေးပါလား ဘယ်လောက်ကုန် ကုန်ဗျာ....ကျွန်တော့်ကောင်မလေး
စာကြည်စားပွဲက ဟောင်းနေသလိုပဲ...”

ဦးခင်မောင်ရင်ကလည်း ချက်ဆိုနားခွက်က ထောင်းခနဲ မီးပွင့်ပြီးသား။
သူ့သမီးကို ပြောနေ မှန်းသိသဖြင့် မျက်နှာကြီးက ရှစ်ခေါက်ချိုးသွားသည်။
ဒါပေမဲ့လည်း...အလုပ်သဘောအရရော ဦး ဟန်မင်းရှိနေတာနဲ့ရော
ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ရတာ ပေါ့.... ဘုဆတ်ဆတ်နဲ့ကို ချော်လဲရောထိုင်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“စားပွဲက ဘယ်အသားနဲ့လုပ်ချင်တာလဲ၊ ထင်းခွဲလို့ရမယ့်
အသားနဲ့လုပ်ချင်တာလား၊ မီးရှို့ လို့ မြန်မြန်ပြာဖြစ်မယ့် အသားနဲ့လုပ်ချင်တာလား
ဆိုဒ်ကြီးမှာရင်တော့ သုံးရက်လောက် ထင်းဆိုက် လို့ရမယ်ထင်တယ်....”

ဦးခင်မောင်ရင် စကားကို ချမ်းငြိမ်းကိုကလည်း ဒက်ပါသည်။
သဘောကတော့ သူ့သမီးကို ပေးရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဓားမနဲ့ခုတ်ပြီး
ထင်းခွဲမယ့်အိုက်တင်နှင့်။ ချမ်းငြိမ်းကိုကလည်း လုပ်ချင်တာ လုပ်ဖေသဘော့ဆိုတဲ့
အထာနှင့်။

“ဘယ်အသားနဲ့လုပ်ရင် ကောင်းမလဲမသိဘူးနော်၊
ရွှေ့မရတဲ့ခုံမျိုးဆိုကောင်းမယ်...ခိုင်ခိုင် လေးတော့
လုပ်ပေးဦး....သစ်ကိုအဟောင်းတွေမသုံးနဲ့နော်...”

ဦးခင်မောင်ရင်က တစ်ပတ်ရစ် ပရိဘောဂအဟောင်းများကို
လိုက်ဝယ်၍ ကော်ပတ်ပြန်စား အရောင်တင်ပေါလစ်သုတ်ကာ ရှိုင်းနင်းလုပ်ပြီး
ပြန်ရောင်းတတ်သဖြင့် မသိမသာခနဲခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် အဟောင်းတစ်ခုမှမပါဘူးကွ...အသစ်တွေချည်းပဲ....”

“အမ်....ဦးကလည်း အချင်းချင်းကိုလာနောက်နေပြန်ပြီ
အိမ်ကကြောင်အိမ်ကို ဦးဆီကပဲ ဝယ်တာလေ။ ဝယ်ထားတာဖြင့်

ခြောက်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။ ဟိုတလောက ကြောင်တက် ခုန်ကာ အခုထင်းဆိုက်လိုက်ရပြီလေ....”

“ခြောက်နှစ်ပဲရှိနေပြီ....တော်ရောပေါ့ကွ...မင်းက မြေးချီတဲ့အထိ သုံးချင်လို့လား....”

“အခုကတည်းက ယောက္ခမလုပ်စာကို ထိုင်စားမယ့်ကောင်”

“ဟာ...ဦးကလည်း မဦးမချွတ်...စားမယ့်စား ယောက္ခမလုပ်စာကို ထိုင်စားမလား၊ မိန်းမလုပ်စာပဲ ထိုင်စားမှာပေါ့နော်ဦးလေးဟန်မင်း....”

ဦးဟန်မင်းကိုပါ စစ်ကူတောင်းနေသဖြင့် ဦးဟန်မင်းတစ်ယောက် ခေါင်းပဲညိတ်ပြရမလိုလို၊ ခေါင်းပဲခါရမလိုလိုနှင့်။ သူကလည်း ယောက္ခမလုပ်စာစားလိုက် မိန်းမလုပ်စာစားလိုက် လုပ်နေတာ ကို၊ အဲဒီ တော့ ချမ်းငြိမ်းကိုကို ရယ်ကြဲကြဲနှင့် သွားဖို့ပြလိုက်ရသည်။ ခဏအကြာတွင် ချမ်းငြိမ်းကိုက ရေနွေးငွေ့ရင်း....

“အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေများနော် ကဲကိုကဲတယ်”

ချမ်းငြိမ်းကိုစကားက ဦးခင်မောင်ရင်ကို စောင်းပြောနေသလိုလိုနှင့် ဦးခင် မောင်ရင်မှာက ဖြူနှင်းသက်ရှိသေးတာကိုး။ ဦးဟန်မင်းကလည်း အလိုက်မသိစွာနဲ့ မေးပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ.... ကလေးတွေက ခေတ်နဲ့အညီ နေကြတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်.... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဒီကဦးရဲ့သမီးဆိုရင်....”

ဦးခင်မောင်ရင်ကို မျက်စပစ်ရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးခင်မောင်ရင်က....

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပေါ့ကွာ...မဟုတ်လို့ကတော့ ငှါလက်သီးက အခွက်မရွေးဘူး”ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်နေလေရဲ့။ ချမ်းငြိမ်းကိုကလည်း ဒီလောက်ကတော့ မပိန်းပါဘူး။

“ဖြူနှင်းသက်ဆို အနေလည်းအေးတယ်။ ကျောင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ရတယ် ဒါမိဘဆိုဆုံးမမှုအောက်မှာ လိမ်လိမ်မာမာနဲ့နေလာတာလေ ဟုတ်တယ်နော်ဦး....”

ချမ်းငြိမ်းကိုက “ဟုတ်တယ်နော်”ဆိုတာနဲ့လိုက်ပြီး ဟုတ်ရမှာပေါ့။

“အေး.....”

“ဦးဆိုရင်လည်း အလုပ်ကတစ်ဖက် အကြွေးကတစ်ဖက်၊ အဲလေ... အသွားကတစ်ဖက်နဲ့ အားတယ်လို့မှမရှိဘဲ၊ ဖြူနှင်းသက်ကတော့ ပြောပါတယ်။ ဦးက စည်းကမ်းလည်းကြီးတယ်တဲ့”

“တကယ်ဆို.....အဲသလိုပဲဖြစ်နေရမှာ၊ ဆယ်တန်းတုန်းကဆိုရင်လည်း ဦးပဲ ကျောင်သွား ကျောင်းပြန် ဖြူနှင်းသက်ကို လိုက်ပို့ပေးတာနော်....အဲဒါကောင်းတယ်။ အခုတော့ကောင်မလေး တွေက အဲသလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ စာပေးလည်းယူ၊ ပန်းပေးလည်းယူနဲ့... ဖြူနှင်းသက်ဆိုအဲဒါမျိုး တွေ စိတ်ကူးထဲတောင်ထည့်ပုံမရဘူးဗျ... ဟုတ်တယ်နော် ဦး....အရင်ကဆို သူစာကျက်တဲ့ နေရာ ကို ကျွန်တော်မမြင်ရလို့ ဖြူနှင်းရယ် ပြတင်းပေါက်နားလေးတိုးပြီးကျက်ပါလားဆို..... ဟင့်အင်းတဲ့ ဖေဖေဆူလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ဦးကိုကြောက်လို့တဲ့....အဲဒီ နေရာမှာတောင် မကျက်တော့ဘဲ ဝရံတာမှာ ထွက်ထွက်ကျက်တာ၊ အဲလောက်ထိကို ဖြူနှင်းသက်က ဦးကိုကြောက်တာ ချစ်ကြောက် ရှိသေပဲပေါ့နော်....ကောင်းတယ် အဲလိုမျိုးစည်းကမ်းတင်းကျပ်တာ သွားတော့မယ်... အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်....အိမ်မှာတော့ ဆိတ်သားဆိုပြီး ကန်စွန်းရွက်မချက်ဘူး၊ ဘဲဥ ဟင်းလေ....သွားပြီနော် ဦး.....”

ချမ်းငြိမ်းကိုက ပြောချင်တာတွေပြောပြီး

ခပ်မြန်မြန်လစ်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဟုတ်တယ် လေ.....အဘိုးကြီးက သူ့ကို

မြောက်နေလို့သာ မစဉ်းစားမိတာ၊ သူ့သမီးက ဝရံတာကနေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လှမ်းလှမ်းချက်နေတာ ကိုယ်ကအသိပဲ။ အဲဒီ တော့ လစ်ထွက်လာခဲ့တာပေါ့။ ကံကောင်းချင်တော့ အဘိုးကြီးနဲ့ အဲဒီ နေ့ကစပြီး ကီးကနည်းနည်းတည့်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သုတက ချမ်းငြိမ်းကို ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားသည်။

“ဘာတွေ တွေးနေတာလဲကွ”

“ဒီကောင်ကတော့ ပြောမနေနဲ့....အားနေ ပိုက်ဆံအကြောင်းပဲတွေးနေမှာ...ဟုတ်လား.....”

“ဟုတ်တယ်.....”

ခင်စုမွန်က....

“ချမ်းငြိမ်းနင် ဒရိုက်ဘာလုပ်ချင်လို့ဆို.....”

“အေး.....နင်တို့အလုပ်မှာ လူလိုလား.....”

“ဒရိုက်ဘာကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟယ်.....ဘွဲ့ရဖြစ်ပြီးတော့”

“ဘွဲ့ရရင် ကားမမောင်းရဘူးလား”

“အေးလေ နင်လုပ်ချင်ရင်တော့ ငါပြောကြည့်ပေးမယ်လေ”

ခင်စုမွန်က ချမ်းငြိမ်းကိုကို မျက်လုံးလေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်းပြောလိုက်သဖြင့် ဖြူနှင်းသက်က.....

“ချမ်းငြိမ်းကို နင်အလုပ်လုပ်ချင်ရင် ငါတို့အလုပ်မှာပြောပေးရမလား.... ဒရိုက်ဘာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ Marketing တော့ရမယ်ထင်တယ်...

လူလိုတယ်ကြားလို့....”

ဖြူနှင်းသက်စကားကို ခေါင်းခါလိုက်သဖြင့် မျိုးဇာက.....

“ဟေ့ကောင် ဒါအခွင့်အရေးနော်....”

“ဘာအခွင့်အရေးလဲ.....”

ခိုင်ရည်ပွင့်က မေးလိုက်သဖြင့် မျိုးဇာက ဖြူနှင်းသက်ကို လှမ်းကြည့်၏

။ ပြီးမှ.....

“ဪ...ဒရိုင်ဘာထက်စာရင် ဟိုကရာထူးနဲ့ဆိုတော့ အခွင့်အရေးလို့ ပြောတာပါဟာ”

“အေးလေ.... ငါစဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်....”

ချမ်းငြိမ်းကိုစကားကို ဖြူနှင်းသက် စဉ်းစားနေသဖြင့်

ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက် မူလိုက်တာလွန်သွားပြီလားဟု တွေးမိ၏ ။ ဖြူနှင်းသက်ကို လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ....

“ငါလုပ်မယ်လေ ဖြူနှင်း.....”

ဒီတော့မှ ဖြူနှင်းသက်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒါဆို ငါပြောပေးမယ်လေ...တနင်္လာနေ့ကျရင်နင့်ကို

ငါတို့အလုပ်ဆီခေါ်သွားမယ်... .ထောက်ခံစာတို့ ဘာတို့လုပ်ထားပေါ့....”

“အင်း....”

ဖြူနှင်းသက် ရယ်လိုက်သဖြင့် မမြင်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ဖြူနှင်းသက်

ရယ်ပုံကို ငေးမော ကြည့်နေမိ၏ ။

ထိုနေ့က နေသာသည်ဟု စိတ်ထဲတွေးမိပြီး မိုးမရွာရန်

ဆုတောင်းနေမိသေးသည်။

အခန်း(၃)

အိမ်ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်ကြည့်နေသော ဦးငြိမ်းမောင်မောင်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဝင်လာလိုက်၏။ ဦးငြိမ်းမောင်မောင်က နောက်မှလိုက်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ဖေဖေ....”

“အေး....ပြောစရာကတော့ရှိတယ်။ မင်းအမေ မရှိတုန်းပြောရမှာ...”

“မေမေက ဘယ်သွားလို့လဲ....”

“ငြိမ်းသူဇာနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတာပဲ....”

ဦးငြိမ်းမောင်မောင်က ဧည့်ခန်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကိုပါ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း အလုပ်ကထွက်လိုက်ပြီဆို....”

“ဗျာ....”

“ငါမေးတာ ဖြေစမ်းပါ....”

“ဟုတ်....”

“ဘာကြောင့်လဲတော့ မမေးတော့ဘူး ကိုအေးကိုက ဖုန်းဆက်ပြီးပြောပြီးပြီ....အဲတော့ အခုဘာဆက်လုပ်မှာလဲ...”

“အလုပ်ရှာထားတယ် ဖေဖေ.... တနင်္လာနေ့ကျရင် သွားရမှာ...”

“ဘာအလုပ်လဲလို့တော့ မမေးတော့ဘူး။ မင်းရတဲ့လခကလည်း

မင်းပဲသုံးနေတာ မဟုတ်လား...အဲတော့....အဲဒီ အလုပ်တွေ ဘေးခေါက်ထားပြီး ငါမေးတာဖြေ....”

“ဘာလဲဖေဖေ....”

“မင်းအလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ရောရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်”

“မရှိလို့တော့ မရဘူး.... မင်းကိုမိန်းမပေးစားဖို့လုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့...”

“အာ....ဖေဖေကလည်း သားအခုမှ ၂၄နှစ်ပဲရှိသေးတာ မယူချင်သေးပါဘူး။ ပြီးတော့...ချစ်သူတောင် မထားရသေးတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်သေးတယ်”

“ငါကရောအခုပေးစားမယ်လို့ ပြောနေလို့လား၊ စဉ်းစားတုန်းပဲ အတင်းလည်းမပေးစားပါဘူး။ လောလောဆယ်မင်းနဲ့သင့်တော်မယ့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ထားလို့”

“ချမ်းငြိမ်းကို အိုဗာနည်းနည်းဖြစ်သွားသဖြင့် မဆိုစလောက်လေးရှက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုတွေ့ထားတာလဲ”

“မြင်တော့မမြင်ဖူးပါဘူး...သူ့အဖေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိလို့ စကားစပ်ကြည့်မလားလို့”

“ဖြူနှင်းသက်လား ဖေဖေ.....”

“ဘယ်က ဖြူနှင်းသက်လဲ....”

“အရင်လမ်းထိပ်မှာ နေသွားတဲ့.....”

“ဪ...ဟိုကောင် ပရိဘောဂလုပ်တဲ့

ငကြွေးရဲ့သမီးလား...မဟုတ်ပါဘူး။ အခုဟာက ငါ့အသိပဲ၊ ရန်ကုန်ကတော့
မဟုတ်ဘူး...ဘာလဲ မင်းက အဲဒီ ငကြွေးသမီးနဲ့ကြိုက်နေလို့လား”

“မကြိုက်ပါဘူး”

“မကြိုက်ရင်လည်း ပြီးရော...အဲဒါပြောမလို့...”

ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်၏ ။

အိမ်ကပေးစားတော့လည်း ကောင်းတာပဲပေါ့၊ ကိုယ်ကတောင်
ရှာစရာမလိုတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ မယူတော့ မယူချင်သေး။ ဖြူနှင်းသက်နဲ့
နှစ်ပါးသွားချင်သေးသည်။ မျိုးဇာကို မိန်းမပေးစားမယ့်ကိစ္စသာ
ပြောပြလိုက်လို့ကတော့ ဘယ်လောက်များ အူလိမ့်ပြီးရယ်နေမလဲ တွေးမိပြီး ပြုံးမိ၏
။ ချမ်းငြိမ်းကို ပြုံးနေသည်ကို ဦးငြိမ်းမောင်မောင်တစ်ယောက် စိတ်ထဲ
ကျေနပ်သွားပြီး ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ကာ ခလုတ်တွေကို နှိပ်လိုက်၏ ။

“ဟယ်လို...ချစ်ဦးမောင်လား၊ ငါငြိမ်းမောင်မောင်ပါကွ”

“.....”

“ကိစ္စကတော့ တစ်နေ့ကကိစ္စလေ.... ငါ့သားကတော့ အမူလွန်နေပုံပဲ
ပြုံးစိစိနဲ့ကွ....”

“.....”

“ဒါပေါ့....မင်းရန်ကုန်လာရင်မင်းသမီးကိုခေါ်လာခဲ့လေ”

“.....”

“အေး...အေး...မင်းသမီးကို တစ်ယောက်ထဲ စိတ်ချထားရလားကွာ၊
ငါ့အိမ်မှာ ငါ့သမီးလည်း ရှိနေတာပဲ.... ငါ့အိမ်မှာပဲ နေပြီး
ကျောင်းတက်ဖို့ပြောလိုက်....ကြားလား”

“.....”

“အေး...အေး ဒါဆို...ဒါပဲကွာ....”

ဦးငြိမ်းမောင်မောင်က ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး သဘောကျနေ၏။
ကိုယ့်အသက်ကပဲ ၅၀နားကပ်နေပြီလေ။ မြေးတော့ချီချင်တာပေါ့။ ဒါက
ဦးငြိမ်းမောင်မောင်ရဲ့အတွေးပါ။ ချမ်းငြိမ်းကိုက သိတောင်မသိ။

ဖြူနှင်းသက် ပြန်လာသဖြင့်
ခင်နန်းထွေးတစ်ယောက်မှုန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာနှင့် တံခါးလာဖွင့်၏။
ဖြူနှင်းသက်က...

“နန်း....ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”

“ဟူး....ပြောရရင်တော့ လွမ်းစရာကြီးတွေဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ
မမဖြူ.....နန်း ဖေဖေ ခုနက ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့အသိအိမ်ကနေ ကျောင်းတက်ဖို့
ပြောလိုက်ပြီတဲ့.... နန်းမနက်ဖြစ်ကျရင် သွားရမယ်ထင်တယ်....”

“ယောက်ျားပေးစားကြတော့မယ်ပေါ့”

ခင်နန်းထွေးက ခေါင်းညိတ်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ဆက်ပြော၏။

“မယူချင်သေးပါဘူး....ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင်
လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်နေလို့ မဝသေးဘူး....အခုမှ နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးတာကို...
ဖေဖေတို့ကလည်း လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ တကယ်ပဲ...”

“ကဲပါ....သူများအိမ်ရောက်တာနဲ့ နေချင်သလိုမနေနဲ့ဦး
သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ စည်းကမ်းရှိရှိနေ... ဖြူကိုလည်း အိမ်လိပ်စာပေးထားခဲ့...”

နန်းလည်း ဒီကိုလာလည်ဦးနော်၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုဖြူအိမ်မှာရှိသားပဲ...”

“ဟုတ်.... တကယ်တမ်းယောက်ျားလေးရှိတဲ့အိမ်မှာနေရတာ တော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပါတယ်။ ..သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့တော့ပြောတယ်...ဟူး....”

“သိပ်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ နန်းရယ်...မိသားစုတွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေတော့ ဂရုစိုက်မှုရတာ ပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား”

“အဲလိုပဲ ဖြေသိမ့်ရမှာပေါ့ မမဖြူရာ....”

“အဝတ်အစားတွေ ထည့်ပြီးငြိလား နန်း....”

“ဟုတ်...”

ဖြူနှင်းသက် တစ်ယောက်အဝတ်အစားလဲကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်လဲချလိုက်သ ဖြင့် ခင်နန်းထွေးက...

“မမဖြူ တစ်ယောက်ထဲနေရဲရဲ့လား...နန်းနဲ့လိုက်နေပါလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး နန်းရယ်... ဖြူစဉ်းစားနေတာ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

ခင်နန်းထွေး အမေးကို မဖြေသေးဘဲ ဖြူနှင်းသက် ရယ်လိုက်၏ ။

ခဏနေမှ...

“ဖြူကို သူက အခုထိ မမေ့သေးဘူးတဲ့....”

“သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင် ဟိုလူပဲလား...”

“သူဆိုတာ သူလို့ပဲမှတ်ထားပေါ့နန်းရဲ့....”

“လျှို့ဝှက်တယ်နော် မမဖြူက....နန်းတို့ကတော့ လျော်စရာတစ်ကွက်မှမရှိဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဖြူက မသေချာသေးလို့ပါ”

“မသေချာသေးဘူးဆိုတာက ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်”

“အမ်း.... ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတော့ ဘာညာ ဘာညာပေါ့”

“ထားပေါ့...ဖြူဆီကို လာလည်နော်....”

ချမ်းငြိမ်းကို ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ကော်ဖီဖျော်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှ
ဦးငြိမ်းမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သူဇာဦးတို့ အသံကို နားစွင့်နေ၏။ ဒေါ်သူဇာဦးက....

“ရှင်နော်...ကျွန်မသိပ်မပြောချင်ဘူး။ ပြောလိုက်ရင်
ငါ့တပည့်ငါ့တပည့်နဲ့...”

“ဟ....ငါ့တပည့်မို့ငါပြောတာပဲ...မင်းကဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ....မခင်စိန်က ကျွန်မကိုပြောပြောနေတာ
ကြာပြီ....ရှင်နဲ့ကောင်မလေး ယောက်နဲ့ အအေးဆိုင်ထဲက ထွက်ထွက်လာတာ
သူတွေ့နေတယ်တဲ့.... ကဲ...ရှင်...ဘာငြင်းချင် သေးလဲ...”

“ဟေ့...ဟေ့...မင်း အဲလိုမစွပ်စွဲနဲ့ကွ...ကလေးမလေးက
ငါ့ကိုလမ်းကြိုလို့ အအေးတိုက် တာ....အဲဒီ မခင်စိန်ဆိုတဲ့
မိန်းမကလည်းမြင်မြင်သမျှကို ငါပြောလိုက်ရမကောင်းရှိတော့မယ်”

“အဲဒါဆို ရှင်အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ပေါ့....”

“တော်ကွာ...တော်...”

“အဲဒါက ဘယ်လဲ....”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ဟ...”

“အဲဒီ ရှင့်တပည့်ဆိုတာနဲ့ပဲလား...”

“မင်းကွာ...တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး”

“ကြွ...ကြွ...”

ဦးငြိမ်းမောင်မောင်၏ အသံပျောက်သွားမှ ချမ်းငြိမ်းကို
ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး ဒေါ်သူဇာဦး ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မေမေ... ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ...သိလို့ကတော့လား သူဇာဦးတို့က ဒီအတိုင်းမထားဘူး”

“ဖေဖေတပည့်ဖြစ်မှာပါ မေမေရာ...

ဖေဖေအရင်အလုပ်ကလူတွေဖြစ်မှာပေါ့”

“နင်က ဘာသိလို့လဲ...တော်ပြီ...နင့်ကိုပြောလည်း နင့်အဖေအတိုင်းပဲ
လေသံကထွက်လာ မှာ...”

ဒေါ်သူဇာဦးက မျက်စောင်းထိုင်းရင်း အနောက်ဖေးသို့ဝင်သွားသဖြင့်
ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက် ခြံထဲသို့ ကော်ဖီခွက်ကိုင်ရင်း ဆင်းလာလိုက်၏ ။
ခဏအကြာ ခြံရှေ့မှခေါ်သံကြားသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး
ခြံရှေ့ကတွင် ရပ်နေသော ခင်နန်းထွေးကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ....

“ဘာလဲ...ဘာကိစ္စလဲ...”

“ရှင့်ကို မေးစရာရှိလို့....”

“ဘာမေးမလို့လဲ....”

“မေးချင်လွန်းလို့တော့ မထင်နဲ့... အိမ်တစ်အိမ်ရှာနေတာ”

“ဟိုဘက်အိမ်ကို ဝင်မေးလိုက်ပါလား...အဲဒီ လောက်ဖြစ်နေရင်လဲ...”

“ရှင်နော်....စကားနဲ့လာရစ်မနေနဲ့...မျက်စိထဲ ကန့်လန့်အရင်ဝင်လာတဲ့ ရှင်ကိုမြင်လို့ မေးတာ....”

“ကဲပါ...မေးစရာရှိတာမြန်မြန်မေး...ငါကအားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဦးငြိမ်းမောင်မောင်ရဲ့အိမ်က ဘယ်အိမ်လဲ”

“ဘာ...”

“အမလေး...လန့်လိုက်တာ....”

ချမ်းငြိမ်းကို မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ခင်နန်းထွေးကိုအသေအချာကြည့်၏။
မဟုတ်မှလွဲရော ဒေါ်သူဇာဦး ပြောသလို ဦးငြိမ်းမောင်မောင်ရဲ့
အဆွယ်ပွားလေးများလာလို့တော့ တွေးမိသား။ အိမ်ထဲ
တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“မင်းက ဦးငြိမ်းမောင်မောင်ဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့....”

“ဟ..ရမလား...ပြောစမ်းပါ....မင်းပြောရင် ငါလည်းပြောရတာ ပေါ့”

ခင်နန်းထွေးက ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ပြီး....

“ဦးငြိမ်းမောင်မောင်က ခေါ်လို့လာတာ”

“ဘာ.....”

“အို....ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ...အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့”

“ဦးငြိမ်းမောင်မောင်က ဘာကိစ္စနဲ့ခေါ်ရတာ လဲ”

“သူ့အိမ်မှာ နေဖို့ခေါ်တာလေ”

“ဟာ....”

“ဘာလဲ...”

“သူ့မှာ မိန်းမရှိတာကိုရော မင်းသိလား”

“သိတာပေါ့...သမီးပါရှိသေးတာ”

“ဟာ....မင်းကွာ သိသိကြီးနဲ့...”

“သိသိကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်လဲ...သိသိကြီးမို့လာတာလေ၊ ရှင်က
ဘာလဲ....သူများကို စစ်လားဆေးလားနဲ့...”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ....ငါက ဦးငြိမ်းမောင်မောင်ရဲ့သားကွ”

“ဘာ”

ဒီတစ်ခါ ခင်နန်းထွေးက မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားပြီး ချမ်းငြိမ်းကိုကို
ကြည့်မိသွားသည်။

“ရှင်က ဦးငြိမ်းမောင်မောင်ရဲ့သားကိုး...ဟွန့်...ဒီလိုမှန်းသိရင်
လာဖို့ကိစ္စ လက်မခံပါဘူး”

“အခုကတည်းက မိထွေးစရိုက်က ပြနေပါလား”

“ဘာ....ရှင်ဘာပြောတယ်.....”

“ရှူး...တိုးတိုး.....အထဲမှာ ငှါအမေရှိတယ်”

“ရှင်အမေရှိတာ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟာ...ပြသနာပဲ”

“ဘာပြသနာလဲ...ဒါရှင်အိမ်မဟုတ်လားဖယ်... ကျွန်မ အထဲဝင်မလို့...”

“ဟာ...ဝင်လို့မရဘူး....မရဘူး...”

ချမ်းငြိမ်းကိုက ခင်နန်းထွေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ထုပ်ဆီးတိုးသလို ကာ

ထား၏။ ခင်နန်းထွေးက အဝတ်ထုပ်ကို စိတ်တိုတိုနှင့်ပစ်ချလိုက်ရာ ချမ်းငြိမ်းကို၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့ ကျသွားသဖြင့်.....

“အောင်မလေး ဗျ...ကွဲပါပြီ ခြေမ.....”

“မှတ်ထား.....ကျောက်ပျဉ်ထည့်ထားတဲ့အိတ်ကြီး ကိုင်လာရတာ နည်းနည်းပါးပါး အားနာမယ်မရှိဘူး”

“ဘာရယ်...ကျောက်ပျဉ် ဟုတ်လား....”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...ကျောက်ပျဉ်တောင်မှ တစ်ခုတည်း မျက်နှာလိမ်းဖို့ကတစ်ခု ခြေထောက်လိမ်းဖို့က တစ်ခု....ပေါင်း နှစ်ခု၊ ကဲပါ... ဖယ်ပါ...”

ချမ်းငြိမ်းကို အလစ်တွင် ခင်နန်းထွေးအိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက် ကော်ဖီတောင် ဖိမ်နှင့်မသောက်အားတော့ဘဲ ခင်နန်းထွေးအလုပ်များလို့ အတင်းဆွဲယူ၍ ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ အိမ်ပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသဖြင့် ခင်နန်းထွေးပါ လိုက်ထွက်လိုက်ရသည်။

“ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ....ကျွန်မအထုပ်တွေပြန်ပေး”

“ပေးမှာ...ပေးမှာ...လောလောဆယ် ငါပြောတာကို အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်လမ်းထိပ်က အအေးဆိုင်ကိုသွားမယ်...”

ချမ်းငြိမ်းကို စကားကို ခင်နန်းထွေးတစ်ယောက်မအူမလည်နှင့်ခေါင်းကုတ်ရင်း...

“အထုပ်ကြီးကို ပခုံးပေါ်မတင်ပါနဲ့.... ကျွန်မကိုပေး....”

“မင်းကိုပေးသယ်ခိုင်းရင် လမ်းထိပ်ကို ညနေကျမှရောက်မယ်... ငါ့ဟာငါပဲ သယ်တော့မယ်...”

“အို...ထမိန်တွေပါလို့ ပြောနေတာ”

“ဟာ...”

ထမိန်ဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ ချမ်းငြိမ်းကိုတစ်ယောက်ပခုံးအထက်မှ အထုပ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်၏။ ပြီးမှ ခင်နန်းထွေးဘက်လှည့်ကာ...

“စောစောထဲက ပြောပါလား”

“ပြောချိန်မှ မရဘဲ...”

“ဆွဲလာခဲ့အထုပ်ကို...”

“ဆွဲလာရအောင် ဘီးပါတာမှမဟုတ်ဘဲ...ဘီးပါရင်တောင် ဒီလိုလမ်းစုတ်စုတ်မှာ ဆွဲလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကွ...မင်းကွာ...ငါ့ဖေဖေမျက်နှာကြောင့်သိလား”

“ကျွန်မကလည်း ဦးငြိမ်းမောင်မောင် မျက်နှာကြောင့်ပေါ့။ နို့မို့ဆိုလို့ကတော့ ဟွန်း....”

ခင်နန်းထွေးက အထုပ်ကြီးကိုမလိုက်ပြီး ချမ်းငြိမ်းကိုရှေ့မှ ထွက်သွားသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကို စိတ်ညစ်သွား၏။ လမ်းထိပ်ရောက်သည်နှင့် အအေးဆိုင်ထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး ချမ်းငြိမ်းကိုက...

“ကော်ဖီနှစ်ခွက်ပေးပါ”

“ကျွန်မကို စပါကလင်ပေး...”

“မင်းက ကော်ဖီမသောက်ဘူးလား။ အဲဒါဆို ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲပေးတော့...”

“ဒီလို ပူပူလောင်လောင်ကြီးထဲ ကော်ဖီသောက်ရအောင် အရူးမှမဟုတ်တာ”

“ဘာ...ဘာ...”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘာပြောမလို့လဲ....”

ဒီတော့မှ ချမ်းငြိမ်းကိုက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး.....

“ငါမေးရင် ဖြေမှာလား...”

“မေးကြည့်လေ...”

ချမ်းငြိမ်းကိုက မျက်လုံးစင်းပြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။
မသေချာဘဲမေးရင် ပါးတောင် ရိုက်ခံရကိန်းရှိနိုင်တယ်။ ပုံစံကလည်း
နင်လားငါလားဆိုပြီး နပမ်းထသတ်မယ့် ဂိုက်ကြီးနဲ့ မိန်းက
လေးကလည်းဖြစ်နေပြန်တော့ လက်သီးချင်း ယှဉ်ထိုးလို့မှမဖြစ်သေးဘဲ ကွေ့ဝိုက်ပြီး
ပေးရမပေါ့။

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ခင်နန်းထွေး....”

ချမ်းငြိမ်းကို စိတ်ထဲမှ “တောဆန်လိုက်တာ”ဟုတွေးရင်း

“အသက်ကရော....”

“နှစ်ဆယ့်တစ်....”

“ဘယ်မှာနေတာလဲ....”

“ကျောက်မြောင်းမှာ တိုက်ခန်းငှားနေတယ်”

“ငါတို့အိမ်ကို ဘာလို့ပြောင်းလာရတာ လဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ.....ရှင်အဖေက ခေါ်လို့ပါဆို.....”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ခေါ်ရတာ လဲ”

“သူတို့နဲ့အတူတူ လာနေဖို့ပါဆိုမှ”

“ဘာအတွက်နဲ့ လာနေဖို့လဲ....”

“ဒီမှာ ရှင်တော်တော်ရစ်တဲ့လူပဲ....ရှင်အဖေက မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ပြောတော့ မပြောဘူး...ဒါပေမဲ့ ဒီမနက်ကမှ မေမေပြောလို့ရိပ်မိသလောက်တော့ရှိတာ....မင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ အတွေးထဲမှာ ပေါ်ကိုမပေါ်ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း ရှင်ဖြစ်နေမှန်းသိရင် လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်တော့လေ”

ခင်နန်းထွေးက ချမ်းငြိမ်းငြိမ်းကို ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီလေ....ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာနော်....
ပြန်လာခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့....”

“ဝေးသေး....”

“ဒါဖြင့် သွားပြီ....”

ခင်နန်းထွေးက အထုပ်ဆွဲကာ ထွက်သွားသဖြင့် ချမ်းငြိမ်းကို ပွစိပွစိပြောရင်း ကျန်ခဲ့၏။
